

(DEDUKCIÓ)

A test is csupa hézag. Több úr, mint állomás.

A lélek is megizzad. De mért is volna más?

Emlékek, felejtések. Szakaszok, végesek.

A biztos tévedés lett. Később még tévesebb.

Akárhogy merengek, nem emlékszem, mi volt,

amikor én még gyermek, s fekete telihold,

temető, utca, körszél. A hely bizonytalan.

Talán visszaköszöntél. Akkor. Ma biztosan.

Egészen egyszerűen: úgy ébredtem ma fel,

mint vizes fa a tűzben, s szülői neveden

szóltattalak kábán: anyu! A konyha zeng.

Harmincévnyi hátrány. Odakint, idebent.

Ajtó és ablak zárva. Huzatra nincs esély.

Földre zuhantak tárgyak. S hozzád zuhantam én.